

Vara s-a dus și toamna își are cuvântul. S-au încheiat zilele lungi de vară și deja zilele sunt mai scurte și mai răcoroase. Culorile frunzelor s-au schimbat și multe deja au căzut la pământ. Ploile de astă vară sunt mai reci. Prima vară fierbinte pe care eu mi-o amintesc, a fost vara anului 1968. Se auzea că Rușii vor intra și în România. Radioul nostru a fost pus pe geam și mulți oameni din sat au venit să asculte ceea ce spunea președintele României de atunci. Am văzut bărbați plângând și femei la care nu le venea să creadă că iarăși va fi război. Rușii au mers la Praga și le-a dat o lecție antirevoluționarilor din Cehoslovacia de atunci. Gândul Rușilor era ca după Praga să viziteze și Bucureștiul. Președintele de atunci al României a spus că așa ceva nu se va întâmpla, și că noi vom apăra țara cu orice preț! Din 1968 au trecut doar douăzeci de ani până când comuniștii și-au pierdut credibilitatea în Estul Europei. În 1989, Europa de Est a scuturat de pe ea jugul de “aur al comunismului.” Anul acesta se împlinesc douăzeci de ani de la căderea comunismului! Dar deși a căzut, se pare că nu a murit și vrea să învie din nou.

Vara aceasta, deși am avut mai multe ploi ca de obicei, iar temperaturile nu au fost chiar așa de ridicate, din punct de vedere politic și social, a fost o vară foarte fierbinte. Criza economică ba se termina, ba se adâncea. Veștile bune au fost imediat urmate de altele rele. Nimic nu a fost și încă nu este sigur. Ciclul normal al unei crize americane era de un an, un an și jumătate. Această criză însă va mai dura. Administrația de la Casa Albă are nevoi de criză pentru a-și impune toate programele pe care le dorește să fie în America. Se pare că mai mult decât oricare altă administrație, aceasta vrea să schimbe America din temelii. Aceste schimbări vor avea reverberații pentru mulți ani, dacă nu va veni Domnul să încheie această parte a istoriei. Chiar la ora când scriu aceste rânduri, eforturile administrației prezente, continuă să facă zgomot.

Pe de altă parte, Albert Mohler, președintele seminarului Baptist din Louisville, a spus în această vară, că Southern Baptist, cea mai mare denominație protestantă din lume, e pe cale de dispariție. Nu imediat, a spus Mohler, dar se pare că în ultimii ani, declinul bisericilor din sânul acestei denominații e mai mare decât creșterea lor. După ce evanghelicii au cunoscut o creștere spectaculară, se pare că mare parte din bisericile din America au ajuns la plafonare și sunt deja în declin. Dacă bisericile nu se

vor întoarce la dragostea dintâi, la fel ca bisericile din veacul întâi, vor risca să-și piardă adevărata identitate!

Criza economică nu a mărit numărul celor ce-L caută pe Dumnezeu, ci se pare că oamenii uită și în acest timp Cine este la cârma acestui univers. În loc ca oamenii să alerge la Dumnezeu, cei mai mulți se întorc în ei și caută soluții pentru a ieși din criză. Când ești în groapă ai nevoie de Cineva să te scoată! Oricât te-ai uita la tine, în tine nu sunt soluțiile, ci soluțiile sunt numai la Dumnezeu! Soluția nu e mai multă organizare și planificare, ci mai multă pocăință! E nevoie ca pocăiții să fie serioși și autentici în ceea ce spun și fac!

În această lună se sărbătorește ziua mulțumirii, sau Thanksgiving. Putem fi oare mulțumitori chiar și în criză? Putem să ne uităm la mâna Lui Dumnezeu, care de multe ori e ascunsă de norii îngrijorărilor noastre? De vorbit știm să vorbim vorbe frumoase, dar de trăit încrederea deplină în puterea Lui Dumnezeu, nu prea dăm dovadă. Oamenii mulțumesc doar când au ceva sau primesc ceva, dar Creștinii trebuie să mulțumească chiar atunci când nu au și nu primesc nimic. Ei au ceea ce lumea nu are și anume mântuirea Lui Dumnezeu, care contează mai mult decât orice din această lume! Putem noi oare să contăm pe Domnul în criza mondială în care ne aflăm? Putem să ne uităm la pumnul de făină și la untdelemnul din ulcior și să credem că nu va scădea până ce Domnul va deschide alte uși pentru noi? Apostolul Pavel a scris că noi trebuie să mulțumim Domnului în toate lucrurile.

Cam în același fel a reacționat și Habacuc la criza din vremea lui. Situația din vremea lui nu era prea diferită de situația noastră de azi. După ani de prosperitate economică, poporul Israel a început să simtă că au tot ce le trebuie și nu mai au nevoie de Dumnezeu. Dumnezeu s-a retras, iar situația lor economică s-a deteriorat! Acest principiu e valabil oricând. Nu-L vrei pe Dumnezeu, El te lasă singur, și vai ce greu e să fi fără Dumnezeu în lume! Habacuc nu a fost nici la pârâu și nici la Sarepta, cum a fost altădată proorocul Ilie, dar el a văzut că e posibil ca via să nu mai rodească, smochinul să nu mai înflorească, iar grajdurile să fie goale. Reacția la toate acestea nu a fost “vai de mine, ce mă fac” ci a spus “eu tot voi fi plin de încredere în Dumnezeul mântuirii mele!” A putut Habacuc în vechiul legământ să fie plin de încredere în Dumnezeu, iar noi în noul legământ, nu putem? De ce biserica nu mai are aceeași încredere în Cel ce știe și poate totul?

Biserica Eben Ezer a mers la sfârșitul lunii Iulie în vizită la biserica din Charlotte. Ne-am bucurat de o sfântă părtășie cu frații și surorile din Charlotte, NC.

La sfârșitul lunii Octombrie, am vizitat biserica din Greenville, SC. Deși grupul de acolo e mai mic, ne-am bucurat că am putut fi împreună.

Fratele Buni din Chicago și fratele Petrică Bulica din Timișoara ne-au vizitat în această vară.

În prima Vineri din Noiembrie am participat cu biserica nr. 1 din Atlanta la celebrarea a douăzeci și cinci ani de existență în Atlanta. Am fost toate cele trei biserici baptiste din Atlanta.

Vă dorim o toamnă bogată cu rod pentru împărăția Lui Dumnezeu și ne rugăm să fim toți încrezători și mulțumitori Lui Dumnezeu în orice situație!

Happy Thanksgiving!
ISUS CRISTOS ESTE DOMNUL!